

Svećenik moli Boga za milost

Svake nedjelje moja bi obitelj odvajala pola sata za odlazak na misu. Smatrali smo se praktičnim katolicima, ali u zbilji religija nije igrala važnu ulogu u našem životu. Kao tinejdžer stidio sam se svoje pripadnosti Rimokatoličkoj crkvi i izbjegavao odlaziti na misu kad god sam mogao. No tada se dogodilo nešto što je dalo nov pravic mom životu.

Naporno dosezanje Neba

Kad sam čuvao malo dijete jedne susjede protestantice, slučajno sam naišao na knjižicu naslovljenu "Pakao i vječna propast" i pročitao je. Strašna istina o postojanju pakla uvjerila me da pakao postoji, i u to sam uvjeren i danas. Čvrsto odlučivši da pronađem put koji će me dovesti bliže Bogu, duboko sam uronio u rimokatoličke prakse. Počeo sam svakodnevno odlaziti na misu i moliti krunicu, nosio sam smeđi škapular i razne medaljice. Ako uistinu želim utvrditi kako se može doći u Nebo, rečeno mi je, tada trebam pročitati životopise rimokatoličkih svetaca i otkriti kako su oni to ostvarili. Kada sam pročitao te knjige, zaključio sam da se Nebo može dosegnuti putem samokažnjavanja. Boli su postale moja stalna pratnja, pri čemu sam pazio na to da nitko ne primijeti koliko patim.

Kada mi je bilo devetnaest godina stupio sam u isposnički red svetog Augustina, gdje sam sljedećih sedamnaest godina živio prema augustinskim pravilima, najprije kao postulant (kandidat), potom kao novak, nakon čega sam položio zavjet te, na posljatku, kao svećenik.

Tijekom prvih deset godina (bilo je to prije Drugog vatikanskog sabora) uopće nisam vidio neki samostan iznutra i još uvijek nisam imao prigodu biti s pravim redovnicima ili svećenicima i otvoreno popričati s njima. Studenti koji su se pripremali za svećeničku službu nikada nisu bili u osobnom dodiru sa svojim pretpostavljenima i učiteljima. Studij je zahtijevao mnoga odricanja, što je postajalo sve blaže kako smo se približavali svećeničkom ređenju. Tek neznatan broj nas žalio se na lošu hranu, nedovoljno vremena za odmor i ponižavajuće, neljudsko trapljenje. Smatrali smo da je to cijena koju trebamo platiti kako bismo mogli biti Božji ljudi.

Našim životom vladalo je shvaćanje da trebamo biti pokorni pretpostavljenima. Nismo se bili odrekli samo privatnog vlasništva, vlastitih planova i obiteljskog života, nego i svog razumijevanja, zajedno sa zdravim razborom i osobnim namislima. Bilo nam je rečeno da nam Bog izravno govori na usta naših pretpostavljenih i da je težak grijeh protiv Boga ako sumnjamo u to ili sa skanjivanjem prihvaćamo da oni imaju pravo na potpunu kontrolu nad nama.

“Budite sveti, jer sam ja svet”

Prva zadaća koja mi je povjerena kao zaređenom rimokatoličkom svećeniku bila je malo drugačija negoli je to uobičajeno. Nisu me bili poslali u samostan, kako bih pomagao ili poučavao u nekoj župi, nego mi je određeno da nastavim studirati i da doktoriram kao kemičar. Kao takav trebao sam potom poučavati na jednom rimokatoličkom sveučilištu.

Samostan u koji sam u tu svrhu poslan bio je raskošan i opremljen svim udobnostima te na glasu zbog najbolje i najskuplje hrane. Ali ja nisam tijekom mnogih godina podnosio sve one ponižavajuće žrtve da bih na posljetku živio u raskoši, nego zato da budem pravi Božji čovjek, svetac. Sada sam živio s ljudima koji su spadali u uži krug klera. Kako sam se samo razočarao i otriježnio kada sam uvidio koliko je Bog nevažan tim ljudima za koje se mislilo da su izvanredno sveti i da osobito ljube Boga.

Dio dana koji je bio predviđen za religijsku službu smatran je neugodnim. Utvrdio sam (ne samo tu, nego i posvuda po svijetu gdje

bih se našao) da su se neki od duhovnika koji su ujutro trebali ranije ustati jer su bili na redu za služenje mise, sažalijevali zbog toga.

Bio sam vrlo sretan kada sam, na svoju zamolbu, poslan u glavno sjedište augustinskog reda u Sjedinjenim Državama. Nadao sam se da ću ondje naći duhovno središte ispunjeno silom, no umjesto toga uvidio sam da je to mjesto na koje se šalje mnoge svećenike čiji je život toliko sablažnjiv da šteti ugledu Katoličke crkve.

Pa gdje je ta Crkva koju su mi bili opisali, i za koju sam predao svoj život zbog njezine čistoće i ljepote? Pitao sam se nije li, možda, stvar u tome što te Crkve ni nema u Sjedinjenim Državama, jer su one toliko zagađene protestantizmom? Nije li, možda, da ona u svojoj čistoći postoji samo u rimokatoličkim zemljama, gdje se može slobodno izražavati i nije nimalo ograničena?

U to doba saznao sam da neko rimokatoličko sveučilište u jednoj rimokatoličkoj zemlji traži znanstvenika da pokrene prirodno-znanstveni i tehnički odjel. Neizostavno sam htio to mjesto i uskoro sam postao ravnateljem tamošnje škole za industrijsku kemiju. Nije ni potrebno reći da ni ondje nisam našao Crkvu kakvu sam se nadao naći!

Svaki američki katolik koji putuje nekom rimokatoličkom zemljom bit će bolno dirnut i potresen onime što vidi. U Sjedinjenim Državama Katolička crkva pokazuje svoju najbolju stranu i svojim protivnicima daje što je moguće manje povoda za kritiziranje. No u jednoj rimokatoličkoj zemlji, gdje ona ima malo protivnika i kritičara, sve je sasvim drugačije. Posvuda vlada nepoznavanje vjerskog nauka, praznovjerje i idolopoklonstvo – i ne poduzima se ništa ili vrlo malo da se to promijeni. Umjesto da žive po biblijskom nauku kao kršćani, ljudi štuju kipove i svoje mjesne svece zaštitnike.

“Nemoj praviti sebi nikakav klesani lik ili ikakvo obličje”

Mnogo godina bio sam u uvjerenju da se katolici ne klanjaju idolima, no vlastitim sam očima vidio da sa svojim kipovima i slikama postupaju jednako kao i neznabošci. Jednom sam na Kubi sreo nekog pravog neznabošca, koji se klanjao idolskim likovima (koji su dio religije što su je njegovi preci donijeli sa sobom iz Afrike), i upi-

tao ga kako može vjerovati da će mu gipsani kip pomoći. Odgovorio mi je da ne očekuje da će mu pomoći gipsani kip, jer je on samo prikaz nebeske sile koja može pomoći. Taj me odgovor potresao, zato što je doslovce isti kao i objašnjenje kojim rimokatolici opravdavaju svoje štovanje kipova.

Djela bez vjere

Sve sam se više prepuštao svom poslu na sveučilištu. Pod mojim vodstvom sagrađeno je više velikih građevina u kojima su osnovane škole za industrijsku kemiju, strojarstvo, arhitekturu, farmaciju i psihologiju. Čim bi se neka škola dovoljno razvila, prepustio bih odgovornost osposobljenom ravnatelju. Ja sâm bio sam pomoćnik direktora znanosti i član četveročlanog izvršnog odbora koji je upravljao cijelim sveučilištem. Vjerojatno najveći uspjeh koji sam postigao bilo je osnivanje ureda za provjeru kakvoće. Industrijski pogoni dragovoljno su se obvezali na primjenu minimalnih mjerila i s našim laboratorijima zaključili ugovore da ćemo mi redovito provjeravati njihove proizvode i tako osiguravati njihovu jedinstvenu kakvoću.

Najmoćniji i najbogatiji ljudi, od predsjednika pa nadalje, zasipali su me znacima poštovanja i darovima, zato što sam im bio prijatelj i podupirao njihove projekte i planove. No duboko u svom srcu znao sam da uza sve počasti koje sam primio, nisam postigao ono zbog čega sam bio došao. Augustin je to prije mnogo stotina godina prikladno izrazio riječima: "Za sebe si nas, Gospodine, stvorio i nemirno je srce naše dok se ne smiri u tebi."

Mučile su me mnoge sumnje. Znao sam da se mnogo od onoga što propovijedamo, kao i mnogi odgovori koje dajemo ljudima, osporava među teolozima i da to mnogi duhovnici ismijavaju ili preziru. Stidio sam se zbog svećenika, koji su stoljećima pljačkali ljude, zanemarivali siromašne, podupirali bogate tlačitelje ili živjeli sablažnjivim životom.

Čvrsto odlučivši da spasim ono malo godina što mi je još preostalo od života, naumio sam napustiti svećeničku službu i Katoličku crkvu čim steknem naziv doktora fizike i kemije. Siguran sam da se

svaki svećenik u nekom dijelu svog života nađe pred tom odlukom. Crkva nam je bila obećala da će nas učiniti Božjim ljudima, ali prije ili poslije svećeničkog zaređenja svaki treba pred vlastitom savješću iskreno napraviti zaključni račun. To je trenutak u kojem će mu postati jasno da je, usprkos svim sredstvima milosti koje mu je ponudila Katolička crkva, u pogledu toga gori negoli je bio u početku.

Cijena izlaska iz Katoličke crkve

Kada svećenik odluči napustiti Katoličku crkvu, za njega to znači da će biti odsječen od većine onih, ako li ne i od svih, koji su ga voljeli, cijenili i poštovali; i, što je još važnije, koje je on volio i kojima je bio služio. Svaki svećenik poznaje takve svećenike koji su pokušali izići, ali su iz ovog ili onog razloga bili prisiljeni okrenuti se natrag. I ja sam poznavao takve ljude. Ispričali su mi zašto su se okrenuli natrag: ne iz ljubavi prema Katoličkoj crkvi, nego, između ostalog, kako bi svaki dan imali što pojesti i na posljertku bili pristojno pokopani.

Ja sam svoj izlazak pomno isplanirao i svoje pretpostavljene zamolio za godišnji odmor koji bih proveo u Europi. Nakon što sam stekao naziv doktora, u Miamiju sam kupio rabljeno vozilo i odveo se u potragu za nekim manjim gradom u kojem me nitko ne poznaje i u kojem bih se mogao prijaviti. No nisam osjećao nikakvu radost i nije me preplavio osjećaj slobode, kako bi netko očekivao. Svi koje sam bio poznavao bili su odsječeni od mene zbog svoje povezanosti s Katoličkom crkvom. Za sav svijet bio sam samo stranac i tuđinac – i bio sam dalje od Boga negoli ikad prije toga.

U svojem traganju za nekim tko bi mi mogao pomoći naći posao, stupio sam u vezu s jednim kemi-

čarom koji je ranije radio za mene u uredu za ispitivanje kakvoće, ali je sada živio u Meksiku. Budući da sam bio siguran da ću ondje naći prijatelje spremne da mi pomognu, skupio sam svoje stvari te preko rijeke Rio Grande pošao na jug.

Jedna poznanica spomenutog kemičara zvala se Marta i živjela je zajedno sa svojom tetom iz Španjolske. Obje žene bile su prijateljski nastrojene prema meni. Nisam ni bio svjestan koliko će one utjecati na moj život kasnije kada se između nas razvije blisko prijateljstvo. Na posljetku mi je Marta postala ženom. Njezina je teta pokušala ponovno živjeti sa svojim odbjeglih mužem, ali je nedugo nakon njegovog povratka nađena mrtva u postelji. Na temelju mnogih pokazatelja sumnja je pala na njezina muža pa smo i mi bili upleteni u jedan od najzubudljivijih sudskih procesa za ubojstvo u povijesti Meksika. Kako se taj događaj spominjao posvuda na naslovnicama novina, pročulo se i moje ime pa su me neki rimokatolički novinari iz poznatijih novina počeli napadati kao otpalog svećenika. Zbog toga me moj poslodavac otpustio, jer se bojao da bi to moglo naštetiti njegovom poslu.

Stoga smo krenuli na put za San Diego. Bilo je to dugo putovanje ispunjeno teškoćama. Posao sam našao u tvrtci "Convair Astronautics". Nekoliko mjeseci kasnije netko mi je spomenuo da postoji slobodno mjesto u upravi tvrtke "General Dynamics", njihovoj krovnoj organizaciji. Razgovori o zaposlenju i stručnoj spremi potrajali su nekoliko tjedana. Naravno, morao sam dati točne podatke o svom životu, izobrazbi i kvalifikacijama za posao te navesti tvrtke u kojima sam ranije radio. Sve sam to potanko iznio, samo sam izostavio činjenicu da sam bio katolički svećenik. No na posljetku, samo nekoliko dana prije negoli sam trebao stupiti na novo radno mjesto, primio sam telegram da se poništavaju svi naši dogovori.

Nisam imao pojma što je moglo dovesti do tog iznenadnog otkazivanja, ali sam nekoliko dana kasnije primio pismo u kojem su me viši crkveni dužnosnici opomenuli da nikada više ne tražim preporuke iz izvora koji su pod crkvenim nadzorom, jer će oni uvijek poricati da me poznaju. Tako više nisam mogao naći posao koji bi odgovarao mojoj izobrazbi i radnom iskustvu.

Dar spasenja

Sav moj život učili su me da se čuvam protestantskih pastora. Govorili su nam da oni lakomo navaljuju na bivše svećenike, kako bi ih zloupotrijebili za svoje opake nakane. U svom očaju odbacio sam te predrasude i odlučio se izložiti tom riziku. Tako sam utvrdio da još od Isusova doba po svemu svijetu ima ljudi koje je najbolje nazvati “kršćanima vjernim Bibliji”. Oni ne samo što su vjerovali da je Biblija od Boga nadahnutu, nego su je smatrali osobnom porukom živoga Boga te joj dopuštali da im ona određuje život.

Od jednog pastora posudio sam knjižicu o kršćanskom nauku i utvrdio da svi priloženi tekstovi potječu iz Biblije i ne temelje se na ljudskim razmišljanjima ili na crkvenim predajama. Po prvi put sam istinski povjerovao jednostavnim biblijskim izjavama u kojima se radilo o tome kako doći u Nebo i izbjeći pakao. Postalo mi je jasno da se Bibliji ne smije pristupiti samo na intelektualan način, nego da je potrebno postupiti kao djeca koja slušaju riječi svog Oca, prihvaćaju ih i vjeruju, svjesni da Bog misli upravo ono što je rekao te znaju kako je rekao upravo ono što misli.

Stranicu po stranicu otkrivao sam u Bibliji istine za kojima sam žedao sav svoj život. O spasenju Biblija naučava sasvim jasno: *Jer milošću ste spašeni po vjeri; i to nije od vas: Božji je to dar; ne po djelima, da se ne bi tko hvastao* (Efežanima 2,8-9).

Marta i ja bili smo jedinstveni u tome da je rijetko tko na svijetu učinio toliko toga pokušavajući zadobiti spasenje kao što sam to ja; ali jedno nisam učinio nikada: nisam se pomolio za to da spasenje primim kao dar od Boga. Odlučili smo zamoliti Boga za taj dar milosti, spustili se na koljena i zajedno se pomolili – po prvi put!

U stavu poniznosti i u kajanju zamolili smo Boga da nas spasi, ali ne zbog dobrih djela koje smo bili učinili ili se zarekli da ćemo učiniti, nego zbog dobra koje je učinio Isus kad je svojom smrću na križu okajao naše grijehе.

Jedva smo to primjećivali, ali bili smo nanovo rođeni. Naša nam je vjera bila toliko nova da nismo ni znali da smo sada u Kristu! Od tog trenutka pa nadalje počeli smo doživljavati promjene u svom

razmišljanju. Počeli smo voljeti ono što je Božje. Na različite nam je načine Gospodin dao da otad iznosimo svoje svjedočanstvo i propovijedamo te stotine ljudi dovedemo do Gospodina Isusa Krista i biblijskog kršćanskog života.

Vi ste pristupili gori Sionu i gradu Boga živoga, nebeskom Jeruzalemu, i nebrojenim tisućama anđela, 23 sveopćem skupu i crkvi prvorodenaca zapisanih na nebu, i k Bogu, Suci sviju, i k duhovima pravednika koji su učinjeni savršenima, i posredniku novoga saveza, Isusu, i škropljeničkoj krvi koja govori bolje negoli Abelova (Hebrejima 12,22-24).

Putem svojih predavanja i biblijskih tečaja Charles Berry naučavao je biblijsku istinu i poučavao o rimokatoličanstvu. Podatke o njegovu trenutnom djelovanju nemamo.